

[Thorkil Kristensen.]

de følgende år, selvom det formelle overskud iøvrigt var det samme.

Men der er en anden og meget væsentlig ting, som gør, at jeg mener, at tabellen her bør suppleres. Den sidste linie i tabellen hedder: finansieringsbehov, og den angiver det beløb, som står tilbage at finansiere af statens store kapitalbehov, når vi har dækket en del af kapitaludgifterne med det løbende overskud. Derimod er det ikke angivet, hvorledes dette finansieringsbehov er dækket eller tænkes dækket. Forholdet er her dette, at i finansåret 1952—53 er dette finansieringsbehov blevet dækket ved salg af obligationer, det samme var tilfældet i første halvdel af 1953—54, hvorimod vi allesammen ved, at i sidste halvdel af sidste finansår og i den forløbne del af det nuværende finansår er finansieringsbehovet i betydelig udstrækning blevet dækket ved træk på nationalbanken, et forhold, som jeg skal vende tilbage til.

Jeg nævner disse ting her, fordi de viser, at der i henseende til statsfinansernes forbrugs- og investeringsbremsende virkninger har været en nedadgående takt i de senere år, noget, som ikke er kommet til udtryk, hverken i tallene eller i den højtærede finansministers tale. Det var ellers på mange måder en nøgtern tale, men der er alligevel lidt skønmaleri i det, når man taler om en aftagende stigningstakt med hensyn til udgifterne, og et nærmere eftersyn viser, at denne ikke er der i det omfang, som man får indtrykket af gennem tallene, og når man så samtidig ikke omtaler den aftagende takt, der har været i statsfinansernes bremsende virkninger af de grunde, jeg her har nævnt.

Det er meget vigtigt, at vi får det rigtige billede af statsfinansernes virkninger, fordi statsbudgettet efterhånden har nået et omfang, som gør, at det er dets virkninger på samfundsøkonomien, vi først og fremmest må have for øje, når vi drøfter den årlige finanslov. Det er da også blevet sådan, at finansloven og finanslovdebatten er kommet

til at indtage en central stilling i den økonomiske debat, og sådan bør det også være fremdeles. I denne forbindelse kan jeg ikke lade være at udtrykke en skuffelse over, at den højtærede finansminister var så sparsom med sine udtalelser om landets økonomi i al almindelighed. Det har ellers været almindeligt i de senere år, at man ved finanslovens forelæggelse har redegjort udførligt for regeringens vurdering af landets økonomi, som den stiller sig i øjeblikket, og som man bedømmer den i den nærmeste fremtid. Jeg har selv givet ret udførlige oversigter af denne art i de senere års finanslovsforelæggelsestaler; den højtærede minister gjorde det også i ret udførligt omfang i sin tale i fjor, men i talen i år er der næsten intet af dette. Nu ved jeg naturligvis, at det er vanskeligt at foretage en vurdering i år, men jeg kan ikke lade være at understrege, at der i virkeligheden praktisk talt ikke er noget forsøg på en bedømmelse af den økonomiske udvikling i ministerens tale, hverken af den internationale konjunktur eller af Danmarks specielle situation.

Jeg kan forsåvidt sige, at de dage er forbi, da socialdemokratiet mente, at man i et detailleret nationalbudget på forhånd kunne fordriste sig til at kortlægge det kommende års økonomi. Det var — det har jeg tidligere haft lejlighed til at sige — en overvurdering af menneskelig erkendelsesevne, og det er naturligvis et fremskridt, at man ikke længere gør det; men uden at opstille det i tabelform må man dog vente, at regeringen i hvert fald gør et forsøg på at vurdere situationen og udviklingen lidt fremover. Det er jo også det grundlag, vi her i det høje ting skal bygge på, når vi skal tage stilling til de forslag, som regeringen måtte forelægge os om den økonomiske politik. Jeg havde egentlig også efter et samråd, vi har haft i finansudvalget, ventet, at man i regeringen arbejdede på en slags ajourføring af overvejelserne i den økonomiske oversigt, og jeg beder den højtærede minister sige os så meget, som